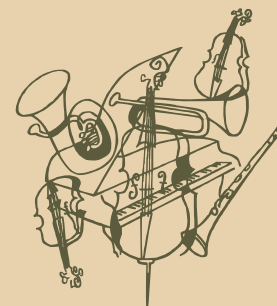

KÉPEK AZ ISKOLA ÉLETÉBŐL

TÓTH ALADÁR HÍRMONDÓ

Budapest – Terézváros
Tóth Aladár Zeneiskola kiadványa

3 évfolyam 4. szám

2005 december

KEDVES OLVASÓ!

Kedves „Tóth Aladáros” Szülők!

A Tóth Aladár Zeneiskola új vezetőjeként tisztelettel köszöntöm mindazokat, akik iskolánkkal kapcsolatot tartanak, támogatják vagy „csak” figyelemmel kísérik munkánkat. Ön, kedves Olvasó bármelyik csoporthoz is tartozik, számunkra fontos feladatot ad.

Ha már gyermeke számára **kiválasztotta** a zenetanuláshoz iskolánkat, akkor azért, hogy az ő számára minél több örömteli percet adjunk, a zene igazi arcát megérező és megértő emberré válhasson tanáraink segítségével.

Ha még gyermeke nem lett iskolánk növendéke, akkor azért, hogy minél előbb meggyőzhessük Önt, hogy a zene művelésével az egyik legnagyobb eszközt adja gyermeke kezébe, sikeres felnőtt életéhez.

Ha pedig támogatja és figyelemmel kíséri munkánkat, nekünk segít, hogy tapasztalataink keresztül a mindennapokra is figyelve, jól dönthessünk az iskola vállalt feladatairól.

Kedves „Tóth Aladáros” Növendékünk!

Szeretettel üdvözöllek Benneteket, mint az iskola új vezetője. **Kívánom Nektek**, hogy a zenetanulás, a zenével való foglalkozás jelentsen – még a gyakorlás perceiben is – mindig örömet számotokra. **Legyetek büszkéek rá**, hogy olyan tudást szereztek magatoknak, ami hozzásegít Benneteket, hogy szép és sikeres jövőt tervezhessetek magatoknak.

Tisztelt Olvasó!

A 2005–2006. tanévben megjelenő, Tóth Aladár Hírmondó első számát tartják kezükben. A hagyományok őrzése minden iskola számára a további fejlődés lehetőségét biztosítja. Ezt tettük a Hírmondóval is. Megújítottuk „köntösét”, valamint szeretnénk, ha minden növendékünkhöz és családjához eljutna újságunk.

Fontosnak tartjuk, hogy negyedévenként beszámolhassunk a „velünk” történekről, munkánkat érintő eseményekről, hírt adhassunk elért eredményeinkről. Ez utóbbiakhoz tartozik, hogy sikeresen pályáztunk – a Terézvárosi Művelődési Közalapítvány támogatásával – a „Visegrádi Négyek” számára kiírt programra, a párkányi Liszt Ferenc, a prágai és a krakkowi Művészeti Iskolákkal. 2006-ban hangversenyeken mutatkozunk be a négy iskola városaiban. S végül: **szeretettel hívjuk a Kedves Olvasót** az iskola ünnepi hangversenyére, a Zeneakadémia Nagytermébe 2006. február 5-én délután 15.30 órára.

Köszönöm kollégáimnak – Jeszenszkiné Dunavölgyi Mária, Kertészné Véghelyi Kriszta igazgatóhelyetteseknek, Brassóné Fülöp Gyöngyi gazdasági vezetőnek, Ispánki Ferenc könyvtárosnak, Fábián Mária iskolatitkárnak, a szerkesztő bizottságnak és publikáló kollégáimnak – hogy segítségükkel továbbra is lapozhatjuk a „Tóth Aladár Hírmondót”. Jó olvasást kívánva:

Magyar Margit
igazgató

SZEPTEMBERTŐL ÚJ ISKOLAIGAZGATÓK TERÉZVÁROSBAN

– megjelent a Terézváros újság 2005. augusztusi számában –

MAGYAR MARGIT

Tóth Aladár Zeneiskola

Kislánként versenyszerűen űzte a művészi tornát, elsőként edzői figyeltek fel muzikalitására. A zenei általános iskola elvégzése után sorsdöntő kérdésben kellett határoznia: torna vagy zene? A zenét választotta. Amellett, hogy a konzervatórium zongora szakára járt, az Ugrin Gábor vezette női kórusban is énekelt – és ez meghatározó, példaértékű élménynek bizonyult számára. A Zeneakadémián középiskolai énektanár-karvezetés és zeneelmélet szakon szerzett diplomát, tanítani jelenlegi munkahelyén kezdett huszonhárom évvel ezelőtt. „Sokat köszönhetek az iskolának, a tantestületi közösségnek és az eddigi igazgatónak, Wambach Ferencnének, hiszen mellettük sajtúíthattam el mindazokat az ismereteket a pedagógiai munkáról, amelyeket az egyetemen, elméletben nem lehet. Sokat segítettek emberi és szakmai fejlődésemben” – mondja pályája kezdetére emlékezve.

Bár a Tóth Aladár Zeneiskolával mindig szoros kapcsolatban maradt, tett néhány kitérőt is: zeneelmélet főtárgyat tanított a konzervatóriumban, fesztiváligazgató-helyettesként pedig részt vett a Magyar Zeneiskolák és Művészeti Iskolák Szövetsége által Budapesten és vidéki helyszíneken megrendezett 1995. évi IV. Európai Zenei Ifjúsági Fesztivál szervezésében, amelynek keretében tizenkétezer külföldi és magyar fiatal lépett fel. Őt esztendővel ezelőtt a Fővárosi Pedagógiai Intézethez hívták vezető tanácsadónak, ahol a fővárosi zene- és művészeti iskolák számára nyújtott szakmai szolgáltatást irányította. 1996-tól a Liszt Ferenc Zene-művészeti Egyetem gyakorlatvezető tanára. 2000-ben közoktatásvezetői vizsgát tett. Meggyőződése, hogy hosszú távon olyan művészeti képzési rendszer kialakításának központi támogatása bizonyulna célszerűnek, amelyben

Növekvő nyitottsággal,
magas színvonalon

az egyes szintek – beleértve az alapfokú művészeti oktatást is – még konzekvensebb módon épülnének egymásra, és még egységesebb, magas szintű szakmai követelményrendszert képviselnének.

Természetesen szabadidejében is fontos szerepet tölt be a zene, de az olvasás is mindennapi igénye, szeret fotózni. Férje Serei Zsolt zeneszerző és karmester; tizenöt éves fiuk – Dániel – a Madách gimnázium tanulója.

Igazgatói célkitűzései között szerepel a napi működéshez kötődő adminisztratív feladatok elvégzésének megkönnyítése, az iskolai honlap kialakítása, valamint az is, hogy az elért eredményeket szélesebb körben is megismertesse a nyilvánossággal. Elgondolásai közé tartozik az iskola kapcsolatrendszerének kibővítése, a művész-tanárokból és volt hallgatókból álló Tóth Aladár Zeneszalon, valamint az iskolában működő stúdiók, zenekarok gyakoribb fellépési lehetőségeinek megteremtése, a tanzakvezetők szélesebb körű és önállóbb szakmai munkájának koordinálása. Elképzelhetőnek tartja, hogy az iskola tevékenysége a későbbiek során szaxofonoktatással, esetleg dzsessz tanszakkal is gazdagodjék. A kortárs művek bemutatása kapcsán szorosabb együttműködést tervez az Artisjus Szerzői Jogvédő Egyesülettel. Mindemellett kiemeli: „Iskolánk eddigi százegy éves története mindannyiunkat kötelez a hagyományok, az eddig kialakult értékrendszer és kultúra megőrzésére, közvetítésére. Mindemellett változó világunk egyre nagyobb nyitottságot követel, új pedagógiai lehetőségek megteremtését kívánja. Közösen kell döntenünk arról: milyen irányban szeretnénk lépni.”

Podonyi Hedvig
újságíró

Egy születésnap emlékére

DÉNES LÁSZLÓ 70 ÉVES

Minden ember, család, közösség számára örömteli és izgalmas esemény egy 70. születésnap megünneplése. Örömteli, mert e kor már tisztesnek mondott, hosszú életet takar.

Különösen örömteli azért is, mert nem sokszor és nem sok közösségnek adatik meg, hogy aktív, fiatalos lendülettel és tanári lelkeséggel oktató kollégát köszönthet.

Minket ez a ritka öröm ért akkor, amikor nagy izgalommal készültünk Dénes László tanár úr – október 28-án iskolánkban tartott – 70. születésnapja köszöntésére.

E szép alkalmat megelőző szervezőmunkára jellemző, hogy törekedett összefogni a tanár úr életéhez kötődő intézményeket. Így képviselte és köszöntötte az ünnepségen Járdányi Zsófia, hegedűművész, hegedű tanár a Tanárképző Főiskola és Kovács Brigitta igazgatónő a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola nevében.

Iskolánk nevében a méltató szavakat Magyar Margit igazgatónő mondta el.

A születésnap esemény a megbecsülés és tisztelet légkörében, családi hangulatban zajlott. Az ünneplés fényét emelte Tanár úr volt növendékének, a ma már európai hírnévnek örvendő Szalai Antalnak remek hegedűjátéka.

Az ünnepelt és az ünneplők meghatottságán túl – véleményem szerint – a köszöntéseknek mindannyiunk számára volt figyelemre méltó és hasznosítható mondanivalója.

Mit emelhetünk ki az üdvözlő mondatok-

ból? Mi jellemzi Dénes tanár úr közel 50 éves zenetanári életútját, pedagógiai munkásságát?

Talán tanári lelkeségről kell szólni. Arról, hogy minden növendéke tanításába, vezetésébe teljes énjét adja. Nem tesz kivételt, nem hátrál meg az emberi gyengeségektől. Ez a lelkeség odaadást, szeretetet, tiszteletet, de számonkérést és következetes beszámoltatást is jelent. E lelkeségtől elválaszthatatlan a lelkiismeret, a következetesség, a precizitás, a jó és jobb megoldások szüntelen keresése. A Tanár úrnál mindezekből egyenesen következik a másik fél személyiségének tisztelete, a tanár és növendéke kapcsolatában a korrekt ember-séges viszony következetes képviselése.

Az elmúlt évtizedekben a Tóth Aladár Zeneiskolában vele együtt tanító kollégák is részesülhettek e példamutató tanári magatartás, kollegiális viszony gyümölcseiből.

Ha kértük, segített, ha igényeltük, tanácsot adott, ha bizonytalankodtunk, utat mutatott. Mindig szerényen, soha sem bántó módon, emberi és tanári önértékünket erősítve tette.

Jó volt részese lenni e 70. születésnap eseménynek.

További tanári munkájához kívánunk Dénes László tanár úrnak jó egészséget, szorgalmas és tehetséges növendékeket és tanárjelölteket!

Ácsné Szily Éva

tanszakvezető hegedűtanár
fővárosi szaktanácsadó

Dénes tanár úr volt növendékei körében

EGY ARC A TANTESTÜLETBŐL

Szász Istvánné – Iza néni

Negyvenöt éve tanít, húsz éve közöttünk. Mindig kedves, világra jóságosan mosolygón, mindenkihez jó szívvel közelítve. Növendékei megszállottan ragaszkodnak hozzá, nagymaként szeretik. Ő pedig türelemmel, szeretettel terelgeti őket világunk útvesztőiben a jó, nemes dolgok felé.

Évek óta tapasztalom soha el nem fogyó türelmét, emberségét. Érezkenni csak a kisugárzását lehetett, soha nem szólalt fel értekezleteken, nem kommunikálta eredményeit, nem törekedett ismertségre, csak végezte a maga dolgát, tanított, nevelt lelkiismerete szerint.

Érdekelt, honnan ez a kiegyensúlyozottság, jóság – hiszen mindenkit nap mint nap ér negatív hatás, és az erre való reagálás sokat ront a legnemesebb szándékokon is.

Megpróbáltam megismerni a titkát. Nem kis ellenérzését kellett leküzdenem, mivel élénken tiltakozott az interjú ellen, azzal az indokkal, hogy ő egy egyszerű zenetanár, nincsenek kiemelkedő eredményei, csak szereti a hivatását és teszi a dolgát.

Végül azzal sikerült meggyőződnöm, hogy fontos életútjának megismerése, hogy segít azon kollégák munkájának elismertségéhez, akik hozzá hasonlóan teszik a dolgukat, és nem törődnek munkájuk nyilvános elismertségével. Jutalmuk a jó lelkiismeret, növendékeik kérdéseire adott morális válasz, növendékeik segítése az életnek nevezett játéktéren.

– Első kérdésem a lehető legbanálisabb, amit minden riportalanynak feltesznek: hogyan kerültél zeneközelségbe, miért kezdted zongorázni?

– Közvetlenül a háború előtt születtem. Édesapám nagykanizsai, édesanyám pesti származású. Egy bálon ismerkedtek össze. Édesapám középiskolai tanárként a házasságkötés után Nagykanizsán kapott állást. Édesanyám, aki szintén pedagógus végzettséggel ren-

delkezett, pesti származásúként nem nagyon találta helyét a vidéki életben. Ezért szülei is leköltöztek Nagykanizsára, és a család együtt élt egy nagy házban.

Anyám édesapja mérnök volt, aki napi munkája mellett szívesen muzsikált. Alapító tagja volt a Műszaki Egyetem zenekarának. Beosztottjai közé tartozott ifj. Bartók Béla is.

A család életének mindennapjai közé tartozott a házi muzsikálás. Így természetes volt, hogy az unoka zenét tanult, vagyis beiratták az 1926-ban megalakult nagykanizsai zeneiskolába. Zongorázni kezdtem tanulni Kerekes Irén tanárnőnél. A városban komoly értelmiségi réteg élt, akik számára fontos volt a kultúra elsajátítása, értékeinek megőrzése.

Nagy élményem volt 1948-ban, hogy elküldtek az országos centenáriumi versenyre, Pestre.

Két évig jártam középiskolásként Nagykanizsán, majd szüleim Pestre küldtek, nagynénémhez. Példaképem volt Kerekes Irén néni, aki azelőtt szintén Pesten élt. Pesten tanárom Vásárhelyi Magda volt, aki akkor a Bartók Béla Konzervatórium tanára volt.

– Hogyan kerültél zenei pályára?

– 1956-ban kellett volna felvételiznem a Zeneművészeti Főiskolára. Édesanyám, aki nehezen viselte távollétemet, beadta nevemben a felvételi kérelmet Pécsre. Így az érettségi után két nappal, szülői parancsra, meg kellett jelennem Pécsset, teljesíteni a felvételit. Itt fel is vettek.

Zongoratanárom először Wieninger Margit, majd Polgár Mariann volt (Jandó Jenő zongoratanárként ismeretes). Miután zongoraszolfézs szakon tanultam, másik főtanszak tanárom Agócsy László volt. A diplomám megszerzése után Kanizsán kaptam állást. 1961-ben házasságot kötöttem, és mivel férjem Pesten kapott újságírói állást, így követtem.

Budapesten a Mester utcai zeneiskolában kaptam állást, az akkori 4. sz. körzeti zeneiskolában.

Az akkori rendszer szerint tanítási időm felét a Mester utcában tanítottam, a felét Pestimréen. Igazgatóm Bíró Katalin volt, helyettese a későbbi neves igazgató, Láng Etelka.

Körülményeink nem voltak ideálisak, albérlésben laktunk. 1965-ben megszületett lányom, és mivel az albérlésben így már nem volt helyünk, hazaköltöztem vele Nagykanizsára, szüleimhez. Két és fél éves koráig otthon voltam vele, majd ismét állást kaptam Nagykanizsán. 1984-ig tanítottam itt, növendékeim közül többen pedagógusként folytatták tanulmányaikat, egy zenetanárként találta meg hivatását.

Eközben felnőtt a lányom, aki érettségi után felvételt nyert Pestre, az ELTE-re. A közöttünk levő szoros kapcsolat miatt én is utána költöztem, így 1984-től a Fővárosi VI. ker. Zeneiskolához kerültem, ahol akkor Kovács Kálmánné volt az igazgató.

Növendékeim többféle pályán érvényesültek. Természetesen, zenész is lett közülük, pl.: Albert Dániel, aki tavaly diplomázott a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen.

– Lányod milyen pályát választott?

Hiszen szavaidból úgy érzem, születése óta még jobban kötődsz növendékeidhez?

– Valóban, sokkal jobban kötődöm azóta növendékeimhez, hogy a lányom megszületett. Azóta saját gyermekeimnek, ma már inkább saját unokáimnak érzem őket.

Lányom először magyar-latin szakon végzett az ELTE-n, majd esztétika szakot, illetve mozgókép- és médiaismeret szakot végzett. Az ELTE gyakorlóiskolájában tanít, a Radnóti gimnáziumban. Emellett Balassa Péter életművét rendszerezi, egy könyv már megjelent gondozásában.

– Mit találtál legszebbnek a tanári hivatásban, mi az ars poeticád?

– A lányom születése után lettem anyáskodó tanár néni. Attól kezdve életem csak a munkahelyemé (tanítványaimé) és lányomé volt. Szeretem a nyugodt, elmélyülésre hajlamos gyermekeket. Családtagként kezelem növendékeimet, nagymamaként viselkedem velük. Soha nem a csillogni vágyás, az eredmények mutogatása volt számomra a fontos, hanem a gyerek teljes személyiségének, érzelmi fejlődésének segítése volt a célom.

A szeretet irányított és vezérel most is.

– Köszönöm a beszélgetést!

Szakály Ágnes

A nyugalmi és a szabályozott kilégzésről

(Nagyon rövidke összefoglaló)

Tekintsük kiindulópontnak azt, hogy izmaink aktívan csak összehúzódni képesek. Az akaratlagosan mozgatható izmaink passzív, azaz akaratunk ellenére történő megnyúlásra összehúzódással válaszolnak. Ez a válasz az idegrendszer által irányított reflexes válasz. Azonban ez az irányítás hierarchikusan szervezett. A reflexek lebonyolításáért a gerincvelő felel. Például az ún. miotatikus reflex működése eredményezi azt, hogy a ragadozó állkapcsai között vergődő zsákmány nem tudja szétfeszíteni az állkapcsokat, vagy, amikor egy álló ember térdeit hátról hirtelen előrelökjük (ekkor a lábat hajlító, flexor izmok passzívan megnyúlnak), nem esik el, hanem a gravitáció ellenében képes megőrizni a tartását azáltal, hogy a lábat kinyújtó (extenzor) izmok reflexesen megfeszülnek. Ezek a reflexek nem tudatosulnak. Láthatjuk, hogy izmaink védettek a passzív megnyúlással szemben. Bonyolult mozdulatok kivitelezésekor azonban az idegrendszer felsőbb központjai általában „felülírják” a reflexes szabályozást, hiszen a reflexek csak egyszerű, automatikus mozgásokat képesek szervezni. A reflexek önmagukban gátolják a bonyolult mozgást. (A reflexek ősi képződmények, már a törzsfeljődés korábbi szakaszaiban kikristályosodtak.)

A fenti törvényszerűségek légzőizmainkra is érvényesek. Meg kell említenünk, hogy a tudomány a mozgások legbonyolultabbikának a beszédet tartja, ennek pedig jelentős részét képezi a légzés, ill. annak a beszédhez, fúvós hangszereken vagy énekhangon történő hangképzéshez való idomítása.

Amikor levegőt veszünk, a rekeszizom süllyedni kezd, ezzel növeli a hasúri nyomást, és a hasizmok előredomborodnak. Ez a hasizmok szempontjából passzív megnyúlás, ami ellen a gerincvelői reflex elkezd tiltakozni. Nyugalmi légzés során ez a tiltakozás érvényre jut, és megindul, más folyamatok által is szabályozva, a kilégzés. Ha azonban beszédhez, sza-

bályozott kilégzéshez kívánjuk felhasználni a levegőt, egy másfajta irányítás alá kerülnek az izmok.

Ekkor ugyanis tartósan „el kell viselnünk” két, egymással ellentétes mozgást végrehajtó izmunk együttes összehúzódását. A rekeszizom optimális, tartós és szabályozható feszüléséhez ilyen esetben nélkülözhetetlen a hasizmok ellenállása, nélkülük nem lenne mire „támaszkodnia” a rekeszizomnak.

A 4-es számú alagsori teremben található két részletes ábra a rekeszizom elhelyezkedéséről.

E rövid összefoglalóval a legjobb esetben is csupán az érdeklődést lehet felcsigázni; remélem, sikerült.

Henter T. Bertalan

egyetemi hallgató
magánének szakos növendék

A II. Országos Énekpedagógiai Konferencia

– egy résztvevő szemével –

Résztvevő, szereplő is voltam, s némi feladatomból még a konferencia előkészítésében is akadt. Ezek miatt aztán némi szorongással (is) néztem az előttünk álló négy nap elé. Nem csak a saját „jó közérzetem” miatt aggódtam, de az általános jó hangulatnak és a lebonyolítás sikerének is nagyon szurkoltam.

A helyszín: Verőce. Engem jobbnál jobb élmények kötnek a faluhoz, bizonyára elfogult is vagyok vele kapcsolatban. A Duna közelsége és a túlsó part látványa arra int: állj meg egy kicsit! Nekünk négy napunk volt arra, hogy ebben a megnyugtató környezetben új inspirációt nyerjünk munkánkhoz, megerősítést kapjunk azt illetően, hogy valamit jól csinálunk-e vagy pont nem, kérdések szülessenek és jó esetben válaszok is. Az ismeretterjesztésen túl csodálatos mellékterméke is van a dolognak: egymás személyének és munkájának jobb megismerése.

Szeptember 8-án délután Gábor József zongoraművész, a Széchenyi István Egyetem

Zenei Tanszékének igazgatója előadása nyitotta a konferencia szakmai programját. Előadásának címe: Bartók Béla és Kodály Zoltán népdalfeldolgozásainak összehasonlítása. Előrebocsátotta, nem kívánja a két zeneszerzőt egymás ellen kijátszani. Ellenkezőleg! Több darab kapcsán felhívta a figyelmet bizonyos hasonlóságokra. Az elemzések gyakorlati útmutatást jelentettek a vázolt darabok tanításához, illetve előadásához. Az előadáson a művek részleteikben, vagy akár teljes terjedelmükben elhangzottak.

Dr. Mészáros Krisztina gégegyógyász Dr. Mészáros Krisztina gégegyógyász *A gyermekhangképzésről és a mutálásról* című előadását követően Bartók és Kodály népdalfeldolgozásaiból álló koncert zárta a nap szakmai részét. Az est résztvevői voltak: Benkő Réka, Gáspár Tünde, Kiss Ferenc, Henter Tamás Bertalan és jómagam. Ezt követően fogadás várta a konferencia résztvevőit.

Szeptember 9-én már reggel 9 órakor megkezdődött az első aznapi előadás az Alexander-módszer lényegéről. A nyomtatott programtól eltérően Gusztos Éva helyett Heincz Orsolya ismertette a legfontosabb tudnivalókat. Az Alexander-módszer a gerinc tehermentesítését szolgálja, tudatos testhasználatot tanít. Nem csodamódszer, tudatosságra nevel. Arra, hogy az ember vegye észre a hibáit, és ha akarja, korrigálhatja azokat. Ebből is látszik, hogy a képzéssel megszerzett tudás nem válik automatikussá, állandó testkontrollt jelent. Az Alexander-tanárok finom érintésekkel dolgoznak, a hatás a kívülállók számára látványos, a páciens számára döbbenetesen jól érzékelhető. Éppen ezért erről a módszerről sokat beszélni, és mindeközben nem illusztrálni az elhangzottakat, nem volt megfelelő. A jelenlévők nagy részében ugyanis a módszer ködösségét, a megfoghatatlanság érzetét keltette, saját tapasztalatot nem szerezvén a módszer lényegéről.

11 órától Bereczki János népzene-kutató, a Magyar Tudományos Akadémia munkatársa az előző napon elhangzott Bartók és Kodály által feldolgozott népdalokat elemezte. Egyszerűnek tűnő kérdései sokszor zavarba ejtőek voltak, s nyomukban újabb kérdések vetődtek fel a hallgatóságban: „Már számolni sem tu-

dunk?”, „Vagy tényleg létezik kétsoros magyar népdal?”, „Esetleg ez itt most akkor mégsem két versszak, csak egy?”...és így tovább. Több népdalról kiderült, hogy csak töredéke került feldolgozásra, valójában pl. egy hosszú ballada, s a köztes versszakok ismerete választ adhat egy-egy előadásbeli kérdésre (ld: Bartók Nyolc magyar népdal című sorozatának 2. darabja).

15 órától Vashegyi György, Ádám Jenő *A dal mesterei* című kötetek néhány angol barokk darabját elemezte. Az előadás inkább volt nevezhető egy kisebb kurzusnak, ahol kiképzést kaptunk az angol szövegmondást illetően, úgy mint kiejtés, hangsúlyok, szöveg- és zenei súlyok találkozása, plasztikus szövegmondás, stb. Vashegyi György – szokásához híven – saját urtext kottáival érkezett, s a továbbiakban ezek használatára buzdította a résztvevőket is.

19 órától házikoncert keretében Bartinai Gábor, a Magyar Állami Operaház vezető korrepetitora válogatott Magyarországon kevésbé ismert operaáriákból. Álljon itt a fantasztikus színvonalú hangverseny művészeinek névsora: Fodor Beatrix, Simon Kriszta, Medgyessy Zoltán, Rezsnyák Róbert.

Szeptember 10-én reggel 9 órakor indulunk Mohorára és Csesztvére. Az előző nap feszített programját ellensúlyozni kellett egy (szintén feszített tempójú) kirándulással. Több mint egy óra buszozás után többen a kacsaringós út által megtörve tértünk be a mohorai evangélikus templomba, ahol annak idején Mikszáth Kálmán és Mauks Ilona esküdtek – másodszer. Utána a Mauks Ilona-émlékházat jártuk körbe.

Mohora egyúttal Tolnay Klári szülőfaluja is. Ugyan nem szülőházában, de egy tisztelője által vásárolt és fenntartott parasztházban a színésznőt a jelenvalóságig megidéző, időutazásra megihlető, szeretettől és tisztelettől átfűtött emlékmúzeum áll. Aki csak teheti – s miért is ne tehetné? –, keresse fel!

Sajnos, számomra a Csesztvén lévő Madách-kúria már korántsem volt ilyen lenyűgöző a maga óriási és soha végig nem olvasható

tablóival, vitrinjeivel, zsinórral elkerített egy-két berendezési tárgyával. A kúriától nem messze még betértünk egy, a 13. században épült, kis templomba.

15 órától ifjabb Sapszon Ferenc tartott előadást *Hangideál és hangképzés a gyermek-kórusoknál* címmel. Sok megszívlelendő gondolat, idézet (főleg Kodálytól) hangzott el, amelyek érzéseim szerint inkább gondolatébresztők voltak, s egy újabb beszélgetés, vita alapjául szolgálhatnának. Magánénektanárok és karvezetők közti kapcsolatfelvételre volna szükség, valamint alaposabb ismeretek megszerzésére például a mutálás területén.

17 órától Gyimesi László – a Zene- és Táncművészek Szakszervezetének főtitkára – volt vendégünk egy rövid, kötetlen beszélgetésre. A zeneoktatás jelenlegi helyzetéről beszélt. Csak egyetlen mondatát emelem ki, önmagáért beszél: „Van az igazság, és van a realitás.”

Ezek után mi, a konferencia résztvevői osztottuk meg egymással észrevételeinket, benyomásainkat a négy nap eseményeivel kapcsolatban. További terveinkről, összetartozásunk fontosságáról és jövőbeni szervezettségéről beszélgettünk. Pallagi Judit, a Magyar Énekkultúra Barátainak Köre elnöke, a konferencia főszervezője ismertette a Baráti Kör ezévi programját.

Szeptember 11-én fél 11-től az Arpa d'Or Énekegyüttes adott koncertet Tallis egyházi műveiből a verőcei katolikus templomban. A templomból lesétálva útba ejtettük a Gorka Múzeumot (három generáció kerámiagyűjteményét), majd az országút mentén álló kápolnát, hogy megcsodáljuk a Háger Rita, Kossuth-díjas textilművésznő által készített, oltárkép nagyságú gobelinfeszületet. Ezek után közös búcsúebéd zárta a négynapos programsorozatot.

Lilik Judit
magánénektanár

TÜCSÖKZENEKAR

A Tóth Aladár Zeneiskolában eltöltött éveim meghatározták zenei pályafutásom alapjait. Szerencsésnek érezhetem magam, hogy akik akkor tanáraim voltak, most kollégáimként tisztelhetem őket.

Négy évvel ezelőtt már lehetőségem nyílt bekapcsolódni az iskola zenekari életébe. A hegedűtanítás mellett a vonószekari munka is érdeklődéssel tölt el, sőt ebben az évben az iskola tücsökzenekarában tanártársaimmal együtt kipróbálhatom a zenetanításnak ezen műfaját is.

A tücsökzenekar indítása és sikeres működése Ácsné Szily Éva nevéhez fűződik. Hat éves koromban Éva néni adta kezembe a hegedűt, és az élet nagy ajándékának tartom, hogy mind a mai napig figyelhetem sikeres munkásságát. Ez nagymértékben fejleszti és elősegíti munkámat.

Szeretnénk egy, a közös zenélés örömeire figyelő és a zenekari munkát szerető közös-

séget nevelni, akik a későbbiekben az utánpótlást biztosítanák a nagyzenekar számára.

Remélem, a tücsökzenekarból felnövekvő ifjú tehetségek között minél többen zenészi pályára lépnek.

Kuszkó Anett
hegedűtanár

Nem lehet elég korán kezdeni...

A háromévenként Zalaegerszegen megrendezésre kerülő Lubik Imre Országos Zeneiskolai Trombitaversenyek sorában az idei volt a tizedik. Négy korcsoportban mérhették össze tudásukat az ország ifjú trombitásai: az I. korcsoportba az 1994. június 1-jén, illetve után, a II. korcsoportba az 1992. június 1. és 1994. május 31. között, a III. korcsoportba az 1989. június 1. és 1992. május 31. között, a IV. korcsoportba pedig az 1983. június 1. és 1989. május 31. között született tanulók jelentkezhetek. A területi válogatókat hagyományosan október elejéig kellett megrendezni, ami véleményem és tapasztalatom szerint nagyon korai.

Az év végére mind a négy korcsoportba került egy induló növendékeim közül.

A két szélsőbe két lelkes „újoncom” készült, a második félévben kaptak kedvet a versenyzéshez. Panák Kristóf (I. kcs.) valóban újonc. Tavaly kezdett, szinte még a tojánhéj is ott van a... nadrágján. A zenei mindenképpen. Amolyan csillogó szemű kis csirkefogó ő, de nagyon jó érzéssel nyúl a hangszeréhez. Ritka, ahogy szülei, nagyszülei is segítik közös munkánkat. Eckhardt Éva (IV. kcs.), bár éveken át szülőfalujában – zongora főtárgy tanulmányai mellett – a fúvószenekar nagyjaitól leste el, hogyan is kell bűvölni a rézkígyót, csak két éve – mióta a Deák téri Evangélikus Gimnázium tanulója – jár hozzám, azóta ismerkedik olyan alapfogalmakkal, mint befúvás, hangképzés, skála, etűd. Ők ketten fejlődtek talán a leglátványosabban a felkészülés hónapjai alatt, de a területi válogatón való továbbjutáshoz még nem volt elég rutinjuk.

Hogy Szoldán András (II. kcs.) nevezem, azt már a tavalyi tanév elején terveztem. Szép hangú, jó eszű, és – szinte minden iránt – érdeklődő növendék volt a kezdetektől, nagy örömmre az is maradt máig. A második félévben egy kis ansatz-korrekción lassította a munkát. A budapesti fordulón „nem fogott ki jó napot”, pedig szüksége lett volna rá. Érzékeny lelkű fiú lévén talán őt viselte meg legjobban a felkészülés, de mint tudjuk: teher alatt nő a pálma.

Csány Mátyással (III. kcs.), aki Nagyiván Évánál kezdett, és már hat éve, a VIII. országos versenyen is ott volt a zalaegerszegi élbolyban, már három éve, a IX. országos versenyen elért második díj után megbeszéltük, hogy 2005-ben megpróbáljuk elhozni az elsőt. Ő volt tehát nekünk közül a legrutinósabb versenyző, mégis, mikor az év eleji órabeosztásra bejött, közölte, hogy abbahagyja a trombitálást. Meglepődtem, hogy pont ő, pont most, és sajnáltam, mert már tavaly félévkor kezében, fejében volt mindkét forduló anyaga, így a felkészülés utolsó szakaszában ő lehetett volna a „húzóember”, de hiába, hajthatatlan volt. Eszembe jutott, amikor első gimnazista koromban félévkor én is ugyanezzel leptem meg zeneiskolai tanáromat. Matyi most másodikos.

Isten útjai kifürkészhetetlenek, és az ember azokon jár.

Nem lehet elég korán kezdeni...

Félegyházi Bence
trombitatanár

Nemzetközi hegedűverseny Galántán

November 17–19. között ötödik alkalommal rendezték meg Mátyusföld „fővárosában” Galántán (Szlovákia) a Kodály Zoltán nevével fémjelzett nemzetközi hegedűversenyt.

Iskolánk első alkalommal képviseltette magát öt növendékkal.

Hazánkból két kecskeméti zeneiskola növendékei is jelen voltak. A mezőny nem nagy, de jó színvonalú, kiegyensúlyozott volt. A zsűrit három mosonmagyaróvári tanár képezte. A kötelező és szabadon választott darabokból álló egyfordulós versenyt péntek este a díjkiosztás és a gálahangverseny követte.

Növendékeink:

Sándor Zoltán II. kcs.	Kiemelt nívódíj
Radics Beatrix III. kcs.	Kiemelt nívódíj
Kiss Vilmos IV. kcs.	Kiemelt nívódíj
Makó tünde IV. kcs.	Kiemelt nívódíj
Farkas Jenő II. kcs.	Nívódíj

Három korcsoportban kitűnően játszottak.

Mindenki boldogan vette át a díjakat, és a gálahangversenyen mindannyian szerepeltek.

Külön ki kell emelni, hogy a versenyt záró ünnepségre Kiss Vilmos növendékét kérték fel, aki Bartók Béla: Román táncok című művét játszotta el Arató Ágnes tanárnő zongorakíséretével.

Szombat délelőtt arról győződhattünk meg, hogy a galántai magyar közösség nagy szeretettel, odaadással és felelősséggel ápolja Kodály Zoltán emlékét. A délelőtti program során a vasútállomáson – ahol Kodály Zoltán kisgyerekként szüleivel hét évet élt – megtekintettük Kodály Zoltán emléktábláját.

A temetőben felkerestük a zeneszerző Galántán eltemetett rokonának síremlékét, és an-

nak a híres prímásnak a sírját, akinek a híres „Galántai táncok” dallamai köszönetők.

A két és fél napos együttlétet lehetőséget biztosított tartalmas beszélgetésekre Mézes Rudolf, a helyi magyar közösség vezetőjével. A nemzetközi hegedűverseny szervezője és házigazdája is volt. Benne egy csodálatos embert ismertünk meg, aki hazaszeretetből, magyarságtudatból szinte utolérhetetlen. Csak a tisztelet és elismerés hangján tudtunk róla egymás között beszélni.

Tapasztalatokkal gazdagodva, boldogan utaztunk haza Szlovákiából, Galántáról.

Köszönjük a lehetőséget.

Ácsné Szily Éva
hegedűtanár

Beszámoló a XI. Friss Antal Gordonkaverseny budapesti válogatójáról

Megint eltelt három év, és mi ismét országos versenyre készülünk. A budapesti válogatónak a csepeli Fasang Árpád Zeneiskola adott otthont, és a tőle megszokott magas színvonalon biztosította a versenyzők szereplésének feltételeit. (Terempróba-lehetőség, külön várakozó-, ill. gyakorlóterem.)

Hét növendékünk nevezett be a versenyre, de sajnos két tanuló betegség miatt nem tudott részt venni a megmérettetésen.

Az indulók:

I. korcsoportban:

Berényi Eszter
(Czéh Ágnes növendéke)

II. korcsoportban:

Ágostházy Orsolya
(Czéh Ágnes növendéke)
Csordás Domonkos
(Rébayné Sverteczky Magda növendéke)

III. korcsoportban:

Baranyai Barnabás
(Czéh Ágnes növendéke)

IV. korcsoportban:

Magyar Renáta
(Czékmány Szilvia növendéke)

Iskolánkat az induló versenyzők létszámában csak a XI., Budapest legnagyobb kerülete előzte meg. A továbbjutáshoz az elődöntő anyagát kellett eljátszani. Érdekessége az idei versenynek, hogy az I. és IV. korcsoportot egyfordulósra hirdették meg. Így jóval kevesebb feladat hárult az ezekben a korcsoportokban induló növendékekre.

A már rutinos szakmai zsűri tagjai – Lengyel Endre elnök, Fekete Ferenc és Vass Katalin – igyekeztek minden arra érdemes versenyzőt továbbküldeni az országos megmérettetésre.

Iskolánkból Berényi Eszter, Baranyai Barnabás kiemelt nívódíjjal, Magyar Renáta nívódíjjal utazhat az országos versengésre. Tanári felkészítő díjat Czéh Ágnes, zongorakísérői különdíjat Feketéné Kurcsinka Erzsébet kapott.

Legközelebb a szolnoki eseményekről fogok beszámolni, addig sok sikert, eredményes szereplést kívánok, növendékeknek, tanároknak, zongorakísérőknek egyaránt.

Kovácsikné Falvay Edit
csellótanár

Bartók-verseny – Kurtág Fesztivál

Színes, mozgalmas hónapok teltek a zongora tanszak életében.

A versenyfelhívás Bartók Béla halálának 60. évfordulója alkalmából biztatta a zongoristákat budapesti megmérettetésre, Kurtág György 80. születésnapjára készülő fesztivál, a szerző műveinek jobb megismerésére, hitelesebb előadására.

Verseny:

Minden verseny teljesítmények összemérése, akár matematika, akár történelem, sport vagy zene területén. Azonban a zenei versenyeken nem mérhető az eredmény stopperrel, nincs csak egy végeredmény, hanem a megadott időn belül nagyon sokféle lehet az előadás művészi értéke. Az egyes korcsoportokban nem azonos korú gyerekek versengenek, hanem korhatárral megjelölve, de sokszor 2–3 évnyi különbség is van életkorukban. Nagyon fontos a műsor megválasztása, a kötelezően megjelölt darabon vagy stíluson kívül. Életkorának, technikai, zenei felkészültségének megfelelő műveket igyekszünk keresni, hogy a legoldottabban, legbiztosabban adhassák elő azokat a növendékek az amúgy is feszült légkörben.

A feldolgozás az alapos „szövegtanulástól” indul, de hosszabb időn át csiszolódva kisebb-nagyobb közönség előtt előadva,

meghallgatáson, kurzuson faormával jut el a versenyig. Nem mindegy az sem, hogy valaki reggel elsőnek játszik a megmérettetésen, vagy a nap későbbi részén alapos bejátszás után. És akkor dönt a zsűri!

Bizony nagyban befolyásolja az előadók helyezését a zsűri összetétele, ízlése, igénye.

A budapesti zongoraversenyen kétféle zsűri pontozott, az I. korcsoportban Eckhard Gábor, Kékesi Judit, Mihalics Lászlóné, a II. és III. korcsoportban Nádor György, Némethy Attila, Mihalics Lászlóné értékelte a produkciókat.

Tanszakunkról három korcsoportban kilenc növendékünk készült a versenyre, az I. korcsoportban Pálóczy Júlia (Kovács Kálmánné) Pesti Márton (dr. Sutarski Konrádné) Fodor Anett (Horváth Vilmosné). A II. korcsoportban Török Levente (Kovács Kálmánné), Fehér Károly (Szilágyi Katalin). Ketten Rinkó Marietta és Tajti Krisztián (Hara Csilla) a készülés és főpróba után a privat életben adódó, de különböző problémák miatt a versenyen sajnos nem tudtak részt venni. A III. korcsoportban Fuentes Amador Buda (Halászné Veres Zsuzsa) képviselte a tanszakot.

Mindannyian nagyszerűen helytálltak, az I. korcsoport résztvevőinek nem volt könnyű, hiszen 60 résztvevő között kellett versenyezni.

Pálóczy Júlia, Fodor Anett, Török Levente, Fehér Károly és Fuentes Amador Budajutalmul bekerültek az országos Bartók Béla zeneiskolai zongoraversenyre, büszkék vagyunk rájuk, gratulálunk nekik és tanáraiknak, sok erőt, kitartást kívánunk a további felkészüléshez.

A Kurtág György tiszteletére rendezett fesztiválra a szerző „Játékok” című sorozatából válogattak zongoristáink darabokat. Kemenes András, a Liszt Ferenc Egyetem tanárát kértük fel, hogy segítsen a művek jobb megértésében, előadásában. Volt növendéke, Sárközy Fanni közvetítésével nagy örömmel elfogadta a meghívást, és nagy odaadással, lelkesedéssel foglalkozott a gyerekekkel, de

színes egyéniségével, tudásával feltöltött bennünket is.

A négykezes párost Pálóczy Júlia–Stáber Patrick – Kovács Kálmánné – oldott improvizálásra készítette, a „tenyeres” gliszsandós, elgondolkodtató szóló darabokban is sok segítséget kaptak a gyerekek! Szahakjan Luszine, Mukk Bernadett, Zilahi Máté (Bagi Andrea) Sehr Miklós, Fehér Norbert (Szilágyi Katalin) és a tanárok.

A jó hangulatú szakmai foglalkozásnak reméljük, lesz folytatása, Kemenes András tanár úr is szívesen tér vissza tanszakunkhoz.

Horváth Vilmosné
zongoratanár

ERŐSS ERNA LELKI TÁPLÁLÉKAI

Mi a szeretet?

Egy tudományos felmérés részeként kutatók megkérdezték néhány négy és nyolc év közötti gyermeket arról, hogy szerintük mi a szeretet. A kérdésekre adott válaszok mélysége és komolysága sok esetben a kérdezőket is meglepte.

✿ Robi – 7 éves

„A szeretet az, ami Karácsonykor a szobában van. Ha egy pillanatra abbahagyod az ajándékok kicsomagolását, akkor lehet meghallani.”

✿ Kriszti – 6 éves

„A szeretet az, amikor az étteremben odaadod másnak a sült krumplidat, anélkül, hogy te kérnél az övéből.”

✿ Dani – 7 éves

„A szeretet az, amikor anyu kávéfőző apának, de belekortyol, mielőtt odaadná neki, csak a biztonság kedvéért, hogy ellenőrizze, hogy biztosan finom-e.”

✿ Nikolett – 6 éves

„Ha jobban szeretnél szeretni, akkor egy olyan baráttal kezd, akit utálsz.”

✿ Nóri – 7 éves

„A szeretet az, amikor elmondod egy fiúnak, hogy tetszik neked az inge, erre ő ezután minden nap csak azt hordja majd.”

✿ Tomi – 6 éves

„A szeretet olyan, mint amikor egy kicsi öreg néni és egy kicsi öreg bácsi még mindig barátok, még azután is, miután jól megismerték egymást.”

✿ Csilla – 8 éves

„A zongoravizsgámon egyedül voltam a színpadon és nagyon féltem. Odanéztem a közönségre, és apu ott mosolygott és integetett. Csak ő mosolygott. Ezután már nem féltem.”

✿ Marika – 4 éves

„A szeretet az, amikor a kutyusom megnyalja az arcom akkor is, ha egész nap nem foglalkoztam vele.”

✿ Judit – 7 éves

„Amikor szeretsz valakit, akkor sokat pislogsz, és apró csillagocskák jönnek ki belőled.”

Leo Buscagliót, a híres író egyszer felkérték, hogy legyen zsűrije egy olyan versenynek, amely a leggondoskodóbb gyermeki díj várományosát kereste. A győztes egy négyéves kisfiú volt, akinek a szomszédjában élt egy nemrégiben megözvegyült, idős férfi. Egyszer, amint a kisfiú meglátta a síró öregembert, beszélt a kertbe, odabújt az idős ember ölébe, és csak ücsörgött szótlánul. Később, amikor az anyja megkérdezte a fiút, hogy mit is csinált ott valójában, a gyermek ezt felelte:

„Semmit, csak segítettem neki sírni.”

„Éppen azért van (...) olyan fontossága a zenei nevelésnek, mert a ritmus és a dallam hatolnak be a legjobban a lélek belsejébe, azt hatalmas erővel megragadják, s jó rendet hozva magukkal, azt, aki helyes elvek szerint nevelkedik, rendezett lelki emberré teszik, aki pedig nem, azt épp ellenkezővé.”

Platon

A szerkesztőbizottság elnöke:
Szakály Ágnes

A szerkesztőbizottság tagjai:
Erőss Erna, Horváth Vilmosné, Lilik Judit, Vass Valéria

Felelős kiadó: Magyar Margit igazgató

Nyomdai előkészítés: KÉPPONT BT

Nyomdai kivitelezés:
TÓTFALUSI KIS MIKLÓS NYOMDAIPARI SZAKKÖZÉPISKOLA ÉS SZAKISKOLA
Felelős vezető: Bodnár Árpád igazgató